

Kedves testvérek!

Az imént hallott evangéliumi szakasz egy időtömörítést hajtott végre, hiszen nemrég elmélkedhettünk arról, hogy Jézus Krisztus, aki az Atya küldötte, kiválaszt maga mellé tanítványokat, azt akarja, hogy vele, nála legyenek, megismerteti az Ő belső életét, atyjához való kapcsolatát, hatalmat ad nekik a gonosz lélek fölött és küldi őket. Itt pedig azt látjuk, hogy részben megvalósul ez, hiszen Jézus ördögöket űz ki, megvalósul Istennek a terve. De megvalósul az a kérés is, amelyben Jézus bátorít, kér bennünket, hogy kérjük az aratás urát, küldjön munkásokat az Ő aratásába.

A mostani lelkigyakorlatnak is középpontjában a remény gondolata áll. A remény gondolatáról és annak a jelentőségéről tudunk úgy is gondolkodni és beszélni, hogyha ennek az ellentettjét, a reménytelenséget szemléljük. Jézus ismeri, mit jelent, amikor az ember reménytelen, amikor elveszíti a látását, a bizalmát az Isten felé, amikor elveszíti az igazságba vetett bizalmát, és ahogyan a zsoltárban énekeltük Isten arcát az igazságban ismerjük fel. És hogyha ez eltűnik, akkor egyszeriben előáll a sötétség, a reménytelenség, ami elveszi az életet, leszűkíti a lehetőségeket, és az embernek az isteni dimenzióját teljesen horizontálissá tudja tenni. Jézus ezért hív magához tanítványokat. Ezért adja át az Ő szívének a szeretetét, ezért ad hatalmat a gonosz lelkek fölött, és ezért küld, menjenek és tegyenek tanúságot Istennek az országáról. Jézus ebben példát is ad. Bejárta az összes városokat és falvakat. Tanított a zsinagógában, hirdette Isten országának örömhírét és meggyógyított minden betegséget és minden bajt. Azt látjuk megvalósulni, amivel az idő előtt az Atya és az ige közötti párbeszéd kialakul. Ki megy el, kit küldjek, hogy teljesítse az akaratomat. S aztán halljuk az igének a hangját: *Itt vagyok, engem küldj! Én elmegyek, hogy megtegyem mindazt, amit kívánsz.* S aztán tovább folytatva ezt a párbeszédet halljuk Az Úr lelke rajtam, Ő küldött engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, gyógyulást a betegeknek, szabadulást a börtönben lévőeknek, és hirdessem az Úr kegyelmének az esztendejét.

A gyógyulás, a szabadulás, a szegénységben Isten országának a tanításával való találkozás az egyértelműen a reményt jelenti. Remény, amely éltet bennünket. Remény, amely nem horizontális. Remény, ami mindig túlmutat az ember aktuális helyzetén. Mert a gyógyulás ilyen, mert a szabadulás ilyen, mert az

evangéliummal való találkozás az pontosan ilyen. És igaz ez ránk is, akik a mostani evangélium alapján kiválasztott munkatársak vagyunk. Munkások, akiket az Úr küld, hogy a reménynek a jelei, reménynek a tanítói és tanúi tudjanak lenni. Rólunk is szól, bennünket is küld. XVI. Benedek pápa reményről szóló elmélkedésében megfogalmazza ezt.

A mai ember nagyon könnyen felcseréli az üdvösség reményét rövid távú reménykedésekkel. Ezt tapasztaljuk saját kicsinyhitűségünkben, vagy éppen saját korlátainkban, vagy amikor nem az Istennek a dinamizmusára bízunk a szolgálatunkat, de látjuk azokkal a felnőttekkel, fiatalokkal kapcsolatban is, akikkel a szolgálatunk révén találkozunk. A remény az mindig túlmutat a rövidtávú gondolkodáson. A remény az mindig Istennek a távlatát tárja föl előttünk. S ezért kell a léleknek a szabadsága, ezért kell a lelkes ember, ezért kell Isten titkaiba, misztériumába bepillantó és azzal bátran kapcsolatba kerülő ember, ilyen a kiválasztott, az egyház nevében szolgálatot végző katekéta. S a lelkigyakorlat ebben akar erősíteni. Isten misztériumát föltárni, mert az föltárja magát előttünk, kapcsolatba kerülni vele, és venni a bátorságot, hogy ezt az élményt, ami az enyém, ezt merjem megosztani másokkal. Úgy, hogy közben nem magamról beszélek, nem az én élményem az, ami meghatározó, de teljesen egyértelmű, hogy aki vagyok, mert találkoztam az Istennek a misztériumával.

Sokszor, amikor a reménytelenség jeleivel találkozunk napról napra, vagy a reménytelenség logikájával találkozunk, mert problémák vannak, mert vizsály van, mert értetlenség, vagy mert egyszerűen egy olyan, akár ideológiai, vagy éppen kulturális, intellektuális közeg vesz körül, ami szinte nem is engedi ezt a távlatos gondolkodást, akkor nagyon nagy a kísértés arra, hogy azokat a fölmerülő kérdéseket vagy problémákat vagy békétlenségeket akarjuk megoldani, amelyekkel találkozunk. De abban a pillanatban, amikor csak erre irányul a figyelmünk, akkor nem a hosszú távú remény az, ami éltet bennünket. Reménységünk az üdvösségre szól. Reménységünk az arra irányul, hogy van örök élet. Ennek persze rengeteg következménye van az életünkre vonatkozóan, de ez a távlatos reménytapasztalat nem engedi meg, hogy csak arra válaszoljunk, csak azt akarjuk megoldani, ami ott sürgetően problémaként vagy feladatként megjelenik.

Bíró László püspök atya, amikor valamilyen fórumon sok lényegtelen dologról kérdezgették, akkor azt mondta, hogy ő már egy ideje azokra a kérdésekre

válaszol, amely kérdéseket egy ilyen közegben föl kellett volna tenni. Tehát nem azokat, amelyeket föltesznek, hanem föl kellett volna tenni. És azt gondolom, ez a távlatos gondolkodás, hogy azokra válaszoljunk, amelyeket föl kellett volna tenni. Ez mindig az isteni távlatot nyitja ki előttünk. De egészen biztos, hogy személyes, bátor, bensőséges kapcsolat nélkül, amiben tudunk növekedni, nem tudjuk ezeket a kérdéseket sem megfogalmazni, sem pedig istenes választ nem tudunk azokra adni. Hát a lelkigyakorlat ebben erősít. Milyen érdekes, hogy a lelkigyakorlatban azt tapasztaljuk meg, hogy sem az idő, sem a tapasztalat, sem a gondolkodásnak a mennyisége az nem feltétlenül ott a lelkigyakorlatban adódik össze. Összeadódik, de nem úgy, hogy a kettő meg kettő az négy lesz, hogy a sokból még több jön ki, hanem új meglátás születik, ami minőségben más, ami nem indokolható az előzményekkel, mert Isten föltárja magát. Isten erre a kapcsolatra hív. Hálásan köszönöm, hogy vállalkoztak most ebben a két napban Isten misztériumával való szembesülésre. Hálásan köszönöm a szervezést, köszönöm a lelkigyakorlat vezetőinek a szolgálatát. Mindenki, aki ebben részt vett. Ez egy kölcsönös mű, ami az Istenben, a közös hivatásunkban születik meg. A szentmisét mind a mostani lelkigyakorlat résztvevőieért, mind pedig az itt vagy már tudott tapasztalt, vagy majd később fölismert isteni javakért ajánlom fel.